

Πατήρ Ιωσήφ

η Παναγιὰ της Βόρειας Κέρκυρας

Από Τα Χειρόγραφα Ενός Αφορισμένου Ιερομόναχου
Εικονογράφηση Δια Χειρός Γεωργίου Μικάλεφ

Εκδόσεις

Το Κόλο

η Παναγιά της Βόρειας Κέρκυρας

Πατήρ Ιωσήφ

Εικονογράφηση δια χειρός
Γεωργίου Μικάλεφ

Έκδοση
Ελεύθερης
συνεισφοράς

Α Έκδοση
E-Book
Φλεβάρης 2024

Εκδόσεις Το Κόλο
All Rights Reserved

Εισαγωγή

Τα θαυμαστά γεγονότα που θα διαβάσετε σε τούτο το βιβλίο, διαδραματίζονται σε χωριό της Βόρειας Κέρκυρας. Είναι βγαλμένα από τα γραπτά που βρέθηκαν κάτω από τα λιωμένα ράσα του εκλιπόντος, αφορισμένου ιερομόναχου, πατήρ Ιωσήφ, που γεννήθηκε σε αυτό χωριό και πέθανε σε βαθιά γεράματα σε νοσοκομείο της Μακεδονίας μας το 2018. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για δύο πολυκαιρισμένα τετράδια, τα οποία στάλθηκαν ανώνυμα στα γραφεία των εκδόσεων μας. Όπως γράφει η συνοδευτική επιστολή, ο γέροντας τα φύλαγε για δεκαετίες μέσα στο τίμιο σώβρακο του και όταν ξεψυχούσε τα εμπιστεύθηκε στο άτομο που μας τα έστειλε και που δεν γνωρίζουμε την ιδιότητα του. Δυστυχώς πολλές από τις σελίδες -πριν και μετά τα γεγονότα του βιβλίου αυτού- είναι σκισμένες. Πιθανολογούμε ότι χρησιμοποιήθηκαν αντί χαρτιού υγείας αν κρίνουμε από τα «ευρήματα». Επικοινωνώντας με τον ειπολιτιστικό σύλλογο του χωριού, σε αναζήτηση παραπάνω πληροφοριών για τον γέροντα και τα γεγονότα που εξιστορεί, λάβαμε την εξής απάντηση: «Να πάτε στο γέρο Διάολο και 'σεις κι αυτό το αφορεσμένο πουτανόπιασμα!» Στο νοσοκομείο όπου άφησε την τελευταία του πνοή μας είπαν πως ο γέροντας δεν είχε κανένα επίσημο έγγραφο και ισχυριζόταν πως γεννήθηκε το 1892. Υπό αυτές τις συνθήκες, είναι αδύνατο να μάθουμε περισσότερα για τη ζωή του πατήρ Ιωσήφ. Το μοναδικό του στίγμα πάνω σε αυτόν τον κόσμο, βρίσκεται στις σελίδες που ακολουθούν. Για ευνόητους λόγους η ονομασία του χωριού θα παραμείνει κρυφή και τα επώνυμα των προσώπων θα παραλείπονται.

Κείνα τα χρόνια το χωριό δεν είχε μήτε δρόμο, μήτε ρεύμα, μήτε τίποτις. Είχε όμως εκκλησιά πετρόχτιστη και έναν παπά, άξιο και καλόνε πολύ... εμένανε. Φτωχός πολύ φτωχός ήμουνα όπως ολάκερο το χωριό. Μα με κάνα γάμο, καμιά κηδεία και κάνα ευχέλαιο το 'βγαζα το μεροκάματο και ένα ξεροκόμματο το' χα πάντα στο πιάτο μου.

Ένα Χειμώνα μαύρονε, φοφάει ένα ζευγάρι αγαπητό σε με και στο χωριό. Ο Πετράν και η Καυλοκατίνα. Τους είχα παντρέψει και τους είχα βαφτίσει και την κορούλα τους που ορφάνεψε δώδεκα χρονώ στο τρισκατάρατο κείνο καταχείμωνο. Μην έχοντας συγγενείς ή κάποιιο σπίτι που να την εθέλει -ήτανε και κάπως αργό το φλιμένο- το πήρα υπό την σκέπην μου καθώς θεώρησα ότι ήταν του Θεού το θέλημα το άγιο και πως ήτανε αμαρτία θανάσιμη να καταλήξει το πλάσμα τούτο στο ορφανοτροφείο στη χώρα.

Το πώς ορφάνεψε; Δεν θα το πιστέψετε. Ήταν μπεικρής ο μακαρίτης ο Πετράν. Μπεικρής και τεμπελχανάς τρισμέγιστος, όπως όλοι στο χωριό μας, χωρίς να έχει δώσει ποτέ δικαιώματα. Κείνη τη μέρα είχε πει λένε στο καφενείο του Στέλιου του κουλού τριάντα τσίπουρα. Δεν εκυλούσε αίμα εις τας φλέβας του παρά τούτο το φαρμάκι από τους Αγιούς Σαράντα. Όταν έπινε ο Πετράν, ήταν γνωστό τοις πάσι πως η πούτσα του ασιωνότανε κάγκελο και έπρεπε να την καρφώσει στην Καυλοκατίνα το γληγορότερο για να αποφευχθούν αμαρτήματα και θλιβεροί μπελάδες. Μα έλα που εικείνη την ώρα ξεπαθιαζότανε στα χωράφια η Κατίνα και πού να περπατήσει ο Πετράν με τρία ποδάρια μέχρι κει κάτω;

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες, πήγε που λέτε να την εχώσει στον Στέλιο τον κουλό την ώρα που σιούπιζε ο δόλιος τα ποτήρια. Αρπάζει ο Στέλιος ένα ξύλο από τη στοίβα δίπλα στην ξυλόσομπα και άρχισε να τον εικνηγάει. Εχάθηκε στα χωράφια ο Πετράν μέχρι που συνάντησε τον γάιδαρο του Μπάμπη του σκυλά και στάθηκε να τον κοζάρει και να πάρει και μιαν ανάσα.

Είχε κάτι καπούλια ο κερατάς! Κολάζανε και δεσπότη. Του τον είχα φερμάρει και εγώ κάνα δυο φορές. Αλλά ήθελε με το μαλακό, να του πεις δυο λόγια γλυκά στις αυτιούρες του, να τον κεράσεις το κατιτίς του, να σου γνέψει για συναίνεση. Ετούτος εδώ όμως -σουρωμένος καθώς ήτο- του τον εκάρφωσε με φούρια ασάλιωτο. Σκιούζει το ζώο, στέκεται στα μπροστινά του ποδάρια και του ρίχνει μια διπλή κλωτσιά με τα πισινά του. Οι οπλές του τσάκισαν το σβέριο. Πέθανε επιτόπου αλλά η ψωλή παρέμενε ορθή. Να 'τανε το τσίπουρο; Ποιος ξέρει; Και εγώ τα επιστημονικά δεν τα κατέχω. Μα τούτα τα στερνά του, με τα μάτια μου τα είδα καθώς εβρισκόμουν κρυμμένος εις τις καλάμιές και έπαιρνα το συνηθισμένο μου οφθαλμόλουτρον. Μα μη με παρεξηγάτε. Οι ανάγκες της εξομολογήσεως με ηνάγκασαν... Επιβάλλεται να γνωρίζω από πρώτο χέρι πότε λένε αλήθεια και πότε αποκορύπτουν τας αμαρτίας τους.

Καθώς γυρνούσε απ' τα χωράφια η άμοιρη η Κατίνα, τον βρίσκει τον Πετράν παγωμένο, με το κεφάλι ανάποδα και τον γάιδαρο από δίπλα να τότε κλαίει μετανιωμένος για το καιό που του 'καμε. Τον έλαψε και 'κείνη μαζί με το μοβόρικο το ζώο, μα βλέποντας το καυλιτσέκι που τόσο ελάτρευε από τα μικράτα της, να στέκει αγέρωχο, ανίκητο ακόμα κι από Χάρο, σήκωσε την τριμμένη της φούστα και το καβάλησε για μια στερνή φορά. Ο γάιδαρος τότε ένωσε μια παράλογη ζήλια να τον κυριεύει και με την ίδια γαϊδουρινή κλωτσιά της ετσάκισε τον θώρακα. Αλλά ο θάνατος δεν εμπόρεσε να χωρίσει τούτο το ζευγάρι που ο Θεός συνέζευξε και μείνανε εκεί κολλημένοι, νεκροί, δυο σώματα ενωμένα και επειδή αμαρτία μεγάλη να σφάζεις τον άνθρωπο κομμάτια, έτσι όπως τους βρήκαμε, έτσι τους εθάψαμε μές το χώμα. Δίχως κάσα. Μονάχα μια κουβέρτα πάνω στα παγωμένα τα κορμιά τους, δια να μην σκανδαλιστεί το χωριό μέσα στην εκκλησιά.

Η μικρή Μαρία, σχολείο δεν επήγαινε καθώς τα γράμματα ποτέ της δεν τα έπαιρνε και την κουβάλαγα μαζί μου στη δουλειά να με βοηθάει. Όταν έφτανε τα δεκατέσσερα η Μαρία, είχε γίνει γυναίκα ολόκληρη και κάποιοι κακεντρεχείς άρχισαν να λένε αισχράδες για το τι εγίνετο εις την εστίαν μου. Μα όσοι με γνωρίζανε καλύτερα, τα διαψεύδανε όλα κείνα, καθώς ήταν ευρέως γνωστό ότι μου άρεσαν μονάχα τα 'σερνικά μέχρι μιας κάποιας ηλικίας. Για να βουλώσω όμως τα βδελυρά τα στόματα και πρωτίστως δια να αποκαταστήσω την τιμή της ορφανής Μαρίας, την εστεφανώθηκα με συνοπτικές διαδικασίας σε μιαν σεμνήν τελετήν. Σας το ορκίζομαι όμως. Να μη σιφτάκω να φάω το κόκκινο αβγό αν την άγγιξα ποτέ μου πονηρά!

Έλα όμως που κείνη τη χρονιά η κοιλιά της Μαρίας είχε αρχίσει να φουσκώνει. Πράγμα ανεξήγητο αφού από τα μάτια μου ποτέ δεν την έχανα. Όσο ξύλο και να της έδωκα, δε μολογούσε πως γένειν αυτό και τότες ο μαύρος εθυμήθηκα. Ήταν εκείνη η νυχτιά που εφύσαγε ο άνεμος δαιμονισμένα κι ανοίξανε οι ουρανοί και ο παπα-Βαγγέλης από το διπλανό χωριό μου ζήτηξε να κοιμηθεί στο φτωχικό μου γιατί ο καιρός δεν ειόπαζε και εφοβείτο μην εβραχεί και πλευριτώσει. Είχε φέρει και μια νταμιτζάνα κρασί καθώς ενθυμούμαι και καθώς επίναμε παραδόθηκα στις αγκάλες του Μορφέα δίχως να συναισθανθώ τον τρομερόν κίνδυνον!

Πήγα και τον εβρήκα και τον έπιακα από τη λευκή του τη γενειάδα και προτού επροφτάνω να τον γρονθοκοπήσω μολόησε αμέσως την πράξη του. Είπε ο κερατάς, ο αθεόφοβος, πως ήτο θέλημα Κυρίου και τότε δεν εικρατήθηκα και τον έκανα μαύρονε στο ξύλο μέχρι που λιποθύμησε. Νόμισα πως τον εσκότωσα μα συνήλθε κι άρχισε να μου ζηγιέται πως ειείνος δεν την άγγιξε την μικρή παρά μονάχα ο κρίνος του. Δέκα Διαόλοι μπήκανε τότες μέσα μου και τράβηξα μαχαίρι να τον ετελειώσω. Ικέτευσε για έλεος και ζητούσε κλαίγοντας να ζηγηθεί περεταιίρω. Σήκωσε τότες τα ράσα του και εκατέβασε τα βρακιά του... και τι να ειδώ; Αντί για πούτσα, ειχε ένα κρίνο. Άγιε μου Σπυρίδωνα! Ένα μεγάλο λευκό κρίνο με ένα κίτρινο μαρκούτσι να ξεπροβάλει. Άφησα το μαχαίρι να πέσει, έπεσα και έγω εις τα γόνατα, σταυροκοπήθηκα τρεις φορές και έπειτα το προσκύνησα.

Θεέ μου! Πόσο μυστήριο κρύβει το θέλημα Σου και πώς θα εξηγήσω τούτο το θάμα στο χωριό; Θα το ξηγούσα ακριβώς όπως έγινε. Αφού έτσι τα θέλησε ο Θεός, ας το μάθουνε και οι άνθρωποι. Την Κυριακή μετά το τέλος της λειτουργίας και αφού όλοι εμουρμουρούσαν για τον καρπό της κοιλίας της μικρής Μαρίας, την εφώναξα σιμά μου και αποφασισμένος είπα...

«Αδελφοί και αδελφές, τούτο 'δώ το πλάσμα που εστερήθηκε τους γονέους του με τόσο τραγικό τρόπο, ο Θεός το θέλησε να το δεχθώ εις την οικίαν μου, να μοιραστώ μαζί του το ίδιο τραπέζι, μα ποτέ το ίδιο ντιβάνι. Φωτιά να πέσει να σας κάψει αν σας λέω ψέματα. Ο Θεός επίσης θέλησε σε ετούτο εδώ το πλάσμα, να εφανερωθεί Ευάγγελος Κυρίου και να το Βαγγελίσει με το κρινο του! Ετούτο εδώ το κορίτσι, παρθένον εστί! Μα εις την κοιλίαν του φέρει καρπόν ευλογημένον από τον Ύψιστον. Με την επιλογήν του ταύτη, ευλόγησεν και ολόκερο το χωριό μας! Είμεθα λοιπόν το εκλεκτό χωριό του Θεού! Το μόνο που μας μένει είναι να περιμένουμε το θάμα να εξέλθει εκ του κόλπου της Παρθένου Μαρίας και ό,τι θελήσει ο Κύριος ας γένει... ακόμα κι αν αυτό σημαίνει... Δευτέρα Παρουσία! Αν θεωρείτε πως σας λέγω παραμύθια, να φάτε κουτσούλους! Αμήν!»

Μετά απ' αυτό το κήρυγμα, η ζωή μας άλλαξε ριζικώς. Αρχίσαμε να ζούμε αρχοντικά με την γαστρομένη παρθένο, αφού όλο το χωριό μας εφρόντιζε, με φαγιά, πλεχτά, φλοιάτες, δώρα απ' τη χώρα, ξύλα για τη σια. Δεν μας έλειψε τίποτις. Μέχρι και τα πρωτότοκα τους μου φέρνανε για να τους κάμω τη δουλειά να είμαι φχαριστημένος. Θέλημα Θεού και τούτο, αφού ο Θεός μου έδωκε τις επιθυμίες ετούτες. Την επιάκανε οι πόνοι τριανταμία του Δεκέμβρη απόγιομα. Έτρεξα να βρω τη μαμή. Μαζεύτηκε ολάκερο το χωριό όξω απ' το σπίτι να περιμένει τη δεύτερη έλευση του Μεσσία. Το παιδί γεννήθηκε πρωτοχρονιά, πριν ακόμα φέξει. Όταν εβγήκε μέσα στα αίματα και στα ζουμιά, μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Μα την Αγία Τριάδα, του μωρού του έλειπε η τριάδα! Κορίτσι! Εγέννησε κορίτσι! Ωιμέ! Τι θα γένει τώρα Θεούλη μου; Αναρωτήθηκα. Με κοιτάζε η μαμή με κατανόηση και μου λέει. Και σάμπως τα γράφει πουθενά στα Βαγγέλια ανάμεσα στα σιέλια του τι είχε ο Χριστός; Παναγία βόηθα! Πουθενά δεν θα το πούμε. Δώκαμε όρκο ιερό! Θα μας κομματιάζανε πως κάναμε απάτη. Μα αν δεν ήταν απάτη; Θα 'τανε κρίμα κι άδικο να καταλήξει στην κόλαση ολάκερη η ανθρωπότης για μια ψωλή και ένα ζευγάρι αρχίδια.

Το παιδί το βγάλαμε Σπύρο. Έλεγα να το βγάλουμε Εμμανουήλ αλλά δεν ήθελα να πιέσω τα πράματα έτσι όπως μας ήρθαν. Κάποιο κουσούρι το 'χε τ' άμοιρο. Σαν τη μάνα του και τούτο. Ολιγόλογο. Χαζό. Μεγάλωνε όμως σαν πριγκιπόπουλο με τη φροντίδα όλων. Και εγώ καλόμαθα και δεν ξυπνούσα αμπονόρα μήτε για να πάω να λειτουργήσω. Αφού ήρθε ο Μεσσίας ξανά στη Γη, δεν χρειαζόταν πια μεσάζοντες για το λόγο του. Ζήσαμε χρόνια ξέγνοιαστα. Κανείς δεν περιμένει θάματα από ένα μωρό, ακόμα και αν είναι του Θεού καρπός. Στην εφηβεία του, είχε γίνει πια σωστή κοπέλα. Την είχα μάθει να δένει τα στήθια της σφιχτά να μην τα βλέπει ο κόσμος. Η φωνή όμως μας πρόδιδε. Όσο καπνό και αν το 'βανα να καπνίζει από μικρό, η φωνή αντρίκια δεν εγινότανε. Ευτυχώς που δεν μιλούσε πολύ. Τα κουτσομπολιά πως ο μεσσίας ήταν γυναικωτός έδιναν και έπαιρναν στο χωριό.

Μια Κυριακή στο καφενείο εκεί που με κερνούσανε τα κρασιά μου, κατά το σύνηθες, πετάει ο κουτο-Θόδωρας που καθόταν μεθυσμένος στο διπλανό τραπέζι βαριά κουβέντα, να ακουστεί. Προχθές εκεί που έσκυβα, μου μπήκε στον κώλο κρίνο, λέτε όταν χέσω... Χριστός να γεννηθεί ή πουσταρέλι φίνο; Αρχίσανε όλοι τα γέλια! Είχανε μπουχτίσει να μας θρέφουνε και κανένα θάμα να μη γένεται. Έγινα κόκκινος και αρχίσανε τις χοντράδες πως του κάνω τη δουλειά του Μεσσία και βγήκε τρύπιος. Ο κόσμος είχε χάσει την πίστη του και εγώ ήμουν έτοιμος να το βάλω στα πόδια πριν αγριέψουν τα πράματα. Τότε μπήκε μέσα ο Σπύρος, Η Σπυριδούλα, ή όπως θέλετε πείτε το. Μπήκε με τα πυρόξανθα μακριά μπουκλάκια του ριγμένα πίσω, τα μάτια του βγάζανε φωτιές και ολάκερο το πρόσωπο, τόσο καθαρίο, φωτιζόταν σαν λαμπάδα αναμμένη. Ο Στέλιος που έστεκε πιο κοντά του, έπεσε χάρω στα γόνατα. Τα μάτια του γυρίσανε ανάποδα και άρχισε να ουρλιάζει ΩΣΑΝΝΑ! ΩΣΑΝΝΑ! Το χέρι του το κουλό... Κάτι γενότανε και εβλέπανε όλοι! Το χέρι του που ήτανε κομμένο από ψηλά, από λεπίδα τσέτη στη Σμύρνη, στην καταστροφή. Το χέρι του άρχισε να μακραίνει! Όχι. Άρχισε να... φυτρώνει! Να φυτρώνει ό,τι του έλειπε! Μικρά δαχτυλάκια στην αρχή και μετά μεγάλα και να και ο αγκώνας και να ένα χέρι ολάκερο! Το χέρι του Στέλιου. Το σήκωσε ψηλά να το ειδούνε όλοι. Ποτάμια τα δάκρυα απ' τα μάτια του και άλαλοι οι θαμώνες, σταυροκοπιότανε στα γόνατα πεσμένοι.

Μέσα σε ένα χρόνο γκαβοί ξεστραβώθηκαν, κουτσοί περπατήσανε, στέρφες εγεννήσανε. Μέχρι και αιμορροΐδες εξαφάνιζε με ένα βλέμμα. Με τον καιρό ο Θεάνθρωπος σταμάτησε να μιλάει εντελώς. Μουγγάθηκε για τα καλά. Μονάχα χαζογελούσε τούτο το πλάσμα του Θεού. Χαζογελούσε φχαριστημένο για τα καλά που έκανε σε τούτους τους ανθρώπους.

Μιας και ο μεσσίας τους φαινόταν κάπως κουνιστός, ήτανε πλέον βέβαιοι πως ο Ύψιστος ευλογούσε πάσαν ανωμαλίαν, και εκατέληξαν να γαμιόσαντε άντρες με άντρες, γυναίκες με γυναίκες καθώς και κατά ομάδας. Το χωριό έζησε τρείς χρόνους ευτυχίας, αγάπης, ευημερίας και ήταν όλοι βέβαιοι πως ήταν το εκλεκτό χωριό του Κυρίου. Ένας παράδεισος επί Γης.

Μα έλα που φτάκανε όλα αυτά στα αυτιά του Δεσπότη και ο Δεσπότης τα 'πε στους ανωτέρους του και κάμανε Ιερά Σύνοδο για το Σπυρέτο μας και φτάκανε άμαξες πολλές με ιεροξεταστές και χωροφυλάκους καμπόσους. Μεγάλη Παρασκευή ήτανε και μας μαζώζανε όλους στην πλατεία του χωριού. Στήσανε πάγκους και έναν μεγάλο ξύλινο σταυρό στη μέση και καθίσανε οι τράγοι με όλα τα στολίδια τους και απαγγείλανε κατηγορίες φρικτές. Τι αιρέσεις, τι μαγείες, μαγγανείες, Σατανολατρείες. Σόδομα και Γόμορρα! Και φέρανε οι χωροφυλάκοι σερνάμενο το Σπυρέτο μας. Δαρμένος ήταν, μα χαζογελούσε. Τους όρμηξα. Δεν άντεξα και τους όρμηξα να τους βγάλω τα μάτια με τα χέρια μου... μα με ένα κρότο, όλα σβήσανε. Τα υπόλοιπα μου τα 'πανε και σας τα γράφω.

Με τουφέκισαν οι μούλοι. Εμένα. Τον παπά. Τον Ιωσήφ τον Μνήστορα! Με τουφέκισαν στο κεφάλι που να μη συφτάκουνε. Μου ράισε το καύκαλο αλλά από θάμα δεν απέθανα. Λέγανε, λέγανε κατηγορίες κι άλλες κι άλλες και όταν ετελειώσανε, τον βάλανε ν' απολογηθεί. Όλο το χωριό, χεσμένο από τον φόβο του, παρακολούθαγε τη δεύτερη δίκη του Χριστού. Σιωπή ο Χριστός. Μίλα ωρέ! Του φωνάζει ο δεσπότης. «Μίλα!» του φωνάζουν όλοι η τράοι με μια φωνή. Τότες άνοιξε το στόμα του και μίλησε:

*«Δέσποτα ρίξε αγιασμό
να φύγουν οι Δαιμόνοι,
στα μάτια μου ανθόνερο
και στην ψωλή λεμόνι.»*

Μετά την σύντομη αυτή απολογία, η καταδικαστική απόφαση πάρθηκε αμέσως. Το πιάκανε το παιδί, το ξεβρακώσανε και το σταυρώσανε εκεί στην πλατεία. Τότες είδε όλο το χωριό τη γύμνια του και ένωσε μια τεράστια ντροπή. Ντροπή που δεν εικατάλαβα ποτές μου. Αυτό το παιδί ήτανε Άγγελος. Άγγελος του Κόσμου, ήτανε του Θεού το σπέρμα, ήτανε... ήτανε.

Τρέχανε τα αίματα από τα χέρια του και τα πόδια του και το χωριό κοιτούσε και άρχισε να αγριεύει. Όχι με τα μαυροφορεμένα τα ιτήνη, μα με το πλάσμα τούτο. Τους εξαπάτησε, τους παρέσυρε, τους διέφθειρε είπανε. Κάποιοι πετάζανε και πέτρες, να κάμουνε καλή εντύπωση στο δεσπότη μην έρθει και η σειρά τους. Αυτό χαζογελούσε. Ο Δεσπότης διέταξε τότες να βάλουνε φωτιά να εξαγνίσουν την ψυχή ετούτη μπας και σωθεί, γιατί πίσω από το γέλιο κρυβότανε δέκα Σατανάδες είπε. Ξηλώσανε απ' την εκκλησιά τα στασίδια, φέρανε και τις καρέκλες, ακόμα και τις εικόνες. Τα βάλανε κάτω απ' το σταυρό και τ' ανάψανε.

Η Μαρία, που μέχρι κείνη τη στιγμή έστεκε πάνω απ' το κουφάρι μου άλαλη, σηκώθηκε, βάδισε ως το κέντρο της πλατείας και γαλήνια, έγινε ένα με τις φλόγες, αγκαλιάζοντας τα πόδια του σπλάχνου της. Ουρλιαχτό κανένα δεν ακούστηκε, μήτε φωνή, μήτε τίποτις, καθώς οι φλόγες έσβηναν το φως το αληθινό από τούτα τα ανίερα χώματα όπου θεριά τα κατοικούσαν και θεριά θα τα κατοικούν εις τους αιώνες των αιώνων.

*«Δέσποτα ρίζε αγιασμό
να φύγουν οι Δαιμόνοι,
στα μάτια μου ανθόνερο
και στην ψωλή λεμόνι.»*

